

La ora testudo

Ĉiujare je la sama tempo sur malgranda insulo inter la kontinentoj la bestoj kaj la feoj el ĉiuj landoj kunvenas por okazigi grandan konferencon, kie ili interkonsiliĝas pri la aktualaj aferoj. "Mi...", diris la serpento, kiu en ĉi tiu iom malklara mateno reprezentis etan afrikan ŝtaton, "havas ion por deklari!" Kaj ĝi sinplaĉe ĉirkaŭrigardis en la aŭskultantan amason. "Nuuuu?", la egipta krokodilo oscedis kaj preparis sin por eldiri unu aŭ du utile sonantajn komentariojn, nur por poste povi senĝene dormi dum la resto de la kunsido. "La problemo, kiun ni traktu dum ĉi tiu tago", la serpento sen atento pri iu ĝeno siblis, daŭrigante sian paroladon "estas, ke ni ne komprenas unu la alian. Nur la plej kleraj el nia popolo scipovas paroli pli ol du lingvojn, sed neniam la samajn."

La bestoj jam tre ofte evitis lerte trakti pri ĉi tiu demando, ĉar estis tre malkomforte, pensi pri demandoj, kies respondon neniu scias. Ili nun trude koliziis kun tio kaj nervoze ekskrapis per la piedoj kaj ekflustris.

"Kaj?", nervoze demandis la Irlanda koboldo kaj turnis sian oran poton por eksidi (kiu pro la katastrofa monda ekonomia situacio enhavis nur unu butonon). "Ni ĝis nun ĉiam venkis la problemojn, ĉu ne?". "Tio ne estas vera!", konstatis ŝafo el la skotaj altaĵoj, kiu anstataŭis Nessie, kiu ja malvarmumiĝis. "Ni ne kapablas disvastigi gravajn novaĵojn. La koaloj en unu parto de la pluvarbaro ne scias ke brulas la alia parto. La fiŝoj mortas pro la akvomalpurigado el aliaj landoj ĉar neniu informas ilin pri iu ĵus venanta naftotajdo.

Kaj ĉiujare ni okazigantoj de ĉi tiu konferenco devas lotumi por trovi la akceptotan konferencan lingvon. Tion vi nomas 'venki la problemojn'?" La ŝafo blekis por fortigi siajn vortojn, ekkuŝis kaj ekmaĉis denove.

Dum momento regis silento, kiam en la kapo de iu aŭ alia eksterordinare pigra besto evoluis murdopensoj kontraŭ la malsperta ŝafo. Tiam subite decideme antaŭeniris la leono el Arabio: "Ni prenu mian lingvon!" Li levis la piedegon kaj demonstracie rigardis siajn ungegojn.

"Ĉar mi estas la plej forta, la plej rapida kaj la plej danĝera inter ni ĉiuj. Kaj estas natura leĝo, ke venkas la plej forta. Tiam nia problemo povas esti solvita. Ĉiu lernos mian lingvon kaj ĉiu komprenos la alian!" "Ho ne," replikis lacerto, pri kiu neniu ekzakte sciis, de kie ĝi venis, "mia lingvo estos parolata. Mi estas la estaĵo kun la plej longa genealogia arbo. Krome mi devenas de la dinosaŭroj, do pro tiom da tradicio mi devas scii, kio estas bona!"

En la amaso ekaperis aplaŭda murmurado kaj la lacerto ĵetis malestiman rigardon al la leono. "Kial ne la mian?", kriis alta voĉo por supersoni la bruon, kaj kiam rinocero paŝis flanken, kuniklo ekaperis. "Mi estas tre fekunda. Kaj ankaŭ la lingvo de mia lando estos tia!" Unu hieno ridis, tial zebro batis ĝian faŭkon per hufo. "Ankaŭ mi estas tre fekunda. Do prenu mian lingvon!", singardeme proponis muso. "Kaj mian", kriis vombato samtempe kun antilopo. "Kaj mian...", grumblis leopardo.

Baldaŭ montriĝis ke ĉiu besto kaj ĉiu lando volas disponigi sian lingvon, kiun la aliaj lernu, kaj ke neniu montris pretecon, forlasi sian propran starpunkton eĉ per nur unu paŝo favore al la najbaro.

Nun, unu testudeto, kiu eĉ ne reprezentis landon, ĉar ĝi havis loĝejon sur malgranda insulo, aŭdis la kriadon kaj ekrapis malrapide, kiel la testudoj kutime faras, al la kunveno. Tie alveninte, ĝi serĉis la plej altan rokon de la ĉirkaŭaĵo kaj grimpis sur ĝin. "SILENTON!", nekredebla blekego tremigis la bestojn, kaj ĉiuj rigardis, kvazaŭ tirate per ŝnuro, al la eta makulo sur la granda ŝtono. La testudeto kontente ridetis kaj gratulis sin pro sia laŭta voĉo. "Mi pensas", ĝi diris per alte levita voĉo, "ke mi havas solvon por via problemo." Denove ridis la hieno, sed ĝi tuj ankoraŭ ĝustatempe kaŝis sian dolorantan buŝegon per la propra piedego por eviti denovan punbaton.

"Kial ne krei novan lingvon?", daŭrigis la testudeto sur sia roko. "Kial ne krei lingvon, kiu estas facile lernebla kaj facile prononcebla por ĉiuj estaĵoj en la mondo? Unu lingvo, kiu ne malavantaĝas kaj ankaŭ ne avantaĝas iun ajn landon?". Ĝi rigardis la sube starantajn bestojn, kiuj rigide kaj perplekse rigardis ĝin. Ĝi esperis, ke ĝia propono estos akceptita. "Kaj kiamaniere...", la leono komencis malrapide kaj kolere "...ni kreu ĉi tiun lingvon?" La testudeto faris triumfan movon kun la piedo, ĉar dum sia malrapida migrado al la kunveno ĝi ja povis profunde pripensi la aferon.

"Mi tion klarigos al vi." ĝi komencis kaj paroladis dum multaj horoj, kaj ju pli ĝi paroladis kaj klarigis la lingvon, des pli da bestoj estis allogataj al ĝia ideo. "Grandioze", rimarkis la krokodilo. "Mirinde", diris la leono. "Ni rekompencu ĝin!", decidis la irlanda koboldo. "Kompreneble", konsentis la bestoj. "Sed kiel?".

"Mi faros tion!", aŭdiĝis energia voĉo el la amaso, kaj la Hollywood-feino el Usono zumis supren al la ŝtono sur kiu la testudeto staris. Ŝi levis sian magian bastonon, diris kelkajn sorĉajn vortojn kaj ora pluvo verŝiĝis sur la korpon de la eta lingvo-eltrovinto, ĝis ĝi estis kovrita per oro de la kapo ĝis la piedoj.

"Nun ni ĉiam agnoskos vin kiel nian plej grandan helpanton, kaj vi rajtas partopreni en ĉiu kunveno." deklaris la feino, kaj la amaso sub ŝi aplaŭdis. "Ne dankinde, ne dankinde." La feino riverencis kaj reflugis al sia origina loko. Sed la testudeto supre sur sia ŝtono ridetis per plej larĝa rideto kaj opiniis, ke entute ĝi povis esti tre kontenta pri si mem.

Tiun veran okazaĵon rakontis Katharina von Radziewsky en junio 2003, kaj Klaus Friese tradukis